

Zašto – Edo **POPOVIĆ**

Nekada su nam, pisao je Walter Benjamin, priče dolazile izdaleka. Iz nekih drugih vremena i s nekih drugih geografskih širina. Pripovijedanje je samim tim bilo pogodno za prenošenje i utvrđivanje sustava vrijednosti (moralnih, religijskih, političkih...). Pripovijedajući učili smo i – bili indoktrinirani.

I danas, u doba umnažanja medija i medijskih posredovanja, u poplavi informacija, u situacijama kada zakaže svakodnevno komuniciranje, pojavi se potreba za pričom. Zatvoreno i opkoljeno Sarajevo probudilo je pripovijedanje i sve ono što je uz pripovijedanje išlo.

S neke je druge strane urbana rečenica Ede Popovića: kratka, asocirajuća, instant, vickasta, ponekad bezobrazna, zarazno obična, djelomice uvijek poniruća u nesvjesno. Usidrena u mitu o relaciji Kavkaz-Zvečka-Blato ova je rečenica oblik neposredne svijesti generacije koja je krenula i nigdje nije stigla, iskustva raspada vrijednosti i kaleidoskopa potrošenih ideja. Rečenica je to koju prepoznajemo u svakom razgovoru i u kojoj se svakodnevni razgovor prepoznaće.

Popovićevi su junaci sudbine koje gutaju, govore riječi i rečenice, razotkrivaju se u sintagmama, metaforama, ironijskom diskursu, pomirljivosti... One su dramaturgija betona Utrina i Zapruđa. One svjedoče: nema više vremena za priču.

Popović je uronjen u sudbine svojih junaka – on nema živaca za pripovijedanje. Osvijestivši svoju poziciju prepoznao je pripovijedanje kao zastarjelu laž. Svjestan raspada iskustava i sustava vrijednosti – Popović sa sudbinama svojih junaka koketira ironijom, humorom, psovkom, rezovima, skokovima, običnim simbolima i neobičnim (začudnim) paralelama.

Čitatelj se ne može oteti dojmu da je s druge strane knjige, kao autor, netko živ, brzopokretan, osjetljiv na dosadu, duhovit, jednostavan, opak – jednostavno opak. Svojevremeno je Benjamin u analizama Baudelairea i Pariza, kao glavnoga grada 19. stoljeća, pisao o gradu čije ulice postaju jedan velik dnevni boravak. Flaneur je bio promatrač pred kojim se odvijao život Pariza. Baudelaire je bio prvi moderni promatrač koji se užasnuo lijeposti "pripovjednog" života.

Današnja šetnja bilo kojim europskim gradom, pa i Zagrebom, slalom je između televizijskih ekipa koje središte grada pretvaraju u svoj studio (za snimanje sapunica) i književnika koji iz prikrajka vrebaju žrtve/junake svojih budućih (dobrih ili loših) priča ili romana.

Poput popunjavanja Mendeljejevljeva sustava, književnici danas roštaju iskustvom, nerijetko bivajući jedni drugima junaci, mete, urednici, propagandisti, fanovi...

Kod Ede Popovića barem ste sigurni da ste u rukama iskričavog duha koji (radi samog sebe, bježeći od dosade) neće upasti u priču radi priče.

O tome svjedoči i posljednji roman *Izlaz Zagreb jug*, koji je prihvaćen i na njemačkom govornom području, odnosno interes zapadnih elektroničkih medija za fenomen Popović.